

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24490/2023
11.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председник већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Китановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Ивана Пурић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Чачку, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 79/23 од 22.02.2023. године, у седници већа одржаној 11.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 79/23 од 22.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 79/23 од 22.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици Прр 66/22 од 13.09.2022. године, у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена Република Србија да тужиоцу на име новчаног обештећења исплати износ од 1.300 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС, са законском затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, почев од дана 13.09.2022. године до исплате. У ставу другом изреке, одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног износа од 1.300 евра до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са означеном каматом. У ставу трећем изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 19.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. У ставу четвртном изреке, одбијен је захтев за законску затезну камату на трошкове парничног поступка за период од дана пресуђења 13.09.2022. године па до дана наступања услова за извршење.

Одлучујући о жалбама тужиоца и тужене, Виши суд у Чачку пресудом Гжрр 79/23 од 22.02.2023. године, преиначио је првостепену пресуду у ставу првом изреке тако што је обавезао тужену да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде

права на суђење у разумном року исплати износ од 1.100 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке за главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од дана 13.09.2022. године до исплате, а одбио део тужбеног захтева преко овог износа, а за износ од још 200 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са означеном каматом, а у преосталом је наведену пресуду потврдио. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према одредби става 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Наводима ревизије оспорава се одлука само у погледу висине износа за који судови налазе да представља адекватно обештећење због утврђене повреде права. Имајући у виду да одлука о висини накнаде, као адекватном обештећењу, зависи од чињеничног стања утврђеног у току поступка и на коме је заснована одлука у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, што значи да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о недозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП.

Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић